

РЕШЕНИЕ

№ 6521

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8708** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Н. Л. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], № 38, вх. В, ет. 3, ап. 35я, чрез адв. М. Т., л. № [ЕГН], [населено място], [улица], № 92, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2168/23.08.2021 г. по чл. 171, т. 1, буква „б“ от ЗДвП, издадена от А. Д. Я. на длъжност мл. автоконтрольор в гр. група 2, сектор „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е наложена ПАМ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС за срок не повече от 18 месеца.

Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

Жалбоподателят, Н. Л. И., чрез АДВ. Т., редовно призован, се представлява от адв. Т., която моли съдът да уважи жалбата, така както е предявена. Счита, че от свидетелските показания се установява, че несъмнено автомобилът е бил в покой. Младежите са стояли в колата, която вероятно е била неправилно паркирана. По каква причина административнонаказващият орган е възприел, че автомобилът се е движил, не може да се каже, но както се вижда не се доказаха всички твърдения в обжалваната заповед за ПАМ, поради което моли съдът да отмени същата. Претендирам направените по делото разноски, представляващи платена държавна такса и адвокатски хонорар, посочени в договора за правна помощ.

Ответникът, А. Д. Я., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна, СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРИШНИТЕ РАБОТИ ОТДЕЛ ПЪТНА ПОЛИЦИЯ, редовно призована, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

От фактическа и правна страна.

Съдът намира жалбата за допустима, като подадена от надлежна страна, срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол, и в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, указан от административния орган в оспорения акт. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично срещу подпис, а жалбата срещу заповедта е депозирана в установения от закона срок.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, и като извърши служебна проверка за законосъобразност по реда чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № 2168/23.08.2021 г., издадена от А. Д. Я. на длъжност мл. автоконтрольор в гр. група 2, сектор „Пътна полиция“ при СДВР, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е наложена ПАМ на жалбоподателя - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС за срок не повече от 18 месеца.

В мотивите на заповедта е посочено, че на че на 23.08.2021г. в 03:27 часа в [населено място], по данни на свидетелите очевидци, по улица Г. С. Р. с посока на движение от бул. Ц. Освободител към улица Генерал Г., жалбоподателят управлявал лек автомобил БМВ 120Д, с регистрационен номер СВ2560РВ, собственост на Д. Н. М., ЕГН [ЕГН] и при извършена проверка с алкотест Дрегер 7510 ARDH-0 223, с-проба номер 2597 от 03:31 часа на 23.08.2021 г. от издишания въздух в апарата, съшият отчет положителен резултат 2.07 промила на хиляда, с което виновно е нарушил чл. 5 ал. 3 т. 1 от ЗДвП – управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, установено по надлежния ред. На водачът бил издаден талон за медицинско изследване № 093909 и е съставен АУАН № 446782 от 23.08.21 г.

Принудителната административна мярка по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административнонаказателна отговорност. По смисъла на чл. 171 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава по реда на Глава пета, Раздел втори от АПК. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП е извършено от водача или собственика на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение /АУАН/, съставен от компетентните длъжностни лица. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя срещу заповедта за прилагане на ПАМ. В този смисъл следва да се отхвърли като неоснователно и недоказано твърдението на

жалбоподателя свързано с авторство на деянието. Съдът възприема същото като част от защитната теза на оспорващия, която не се доказва по делото.

За установяване на нарушението, извършено от жалбоподателя е съставен АУАН № 446782 от 23.08.21 г., в който е описана фактическа обстановка, идентична с тази от оспорената заповед, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 5, ал.3, т. 1 от ЗДвП. Описаните в АУАН фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл АУАН безспорно е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. 1 от АПК, които не са оборени по надлежния ред в хода на производството пред настоящата инстанция.

В хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП може да се приложи ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

По аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, вкл. и такива от вида на процесната, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени в закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществяват от съответните служби по тази глава, съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП. Със Заповед на министъра на вътрешните работи са определени структурите на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, като са посочени областните дирекции на МВР, а със Заповед на Директора на СДВР за упълномощаване на длъжностни лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и горепосочената заповед на министъра на вътрешните работи, са определени /упълномощени/ да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки посочените в заповедта длъжностни лица, включително и мл. автоконтрольор Я., т. е. издателят на оспорената пред съда заповед е от компетентните длъжностни лица, които са определени да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП и в частност на основание чл. 171, т. 1, б. „б“.

Що се касае до оспорванията на жалбоподателя, свързани с наведените твърдения относно авторство на деянието, съдът намира, че с оглед приетите по делото доказателства оспорването е неоснователно.

Съдът не кредитира показанията на свидетелката М., защото те са в приятелски отношения с жалбоподателя, заинтересовани са от изхода на делото, а показанията ѝ

не се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства.

Ето защо заповедта, като издадена от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила, при изяснени факти и обстоятелства по случая, които са решаващи, както и в съответствие с материалния закон и целта на закона не следва да се отменя от съда.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Л. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], № 38, вх. В, ет. 3, ап. 35я, чрез адв. М. Т., л. № [ЕГН], [населено място], [улица], № 92, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2168/23.08.2021 г. по чл. 171, т. 1, буква „б“ от ЗДвП, издадена от А. Д. Я. на длъжност мл. автоконтрольор в гр. група 2, сектор „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП е наложена ПАМ - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС за срок не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: